

KVĚTEN

O včelách, radosti a oslavách

Víte, jak se u nás doma pozná květen?

Ta stará třešeň u stodoly se promění v bílou kytici darovanou včelám k oslavě vítězství nad zimou.

Víte, jak se u nás poznají oslavy?

Přicházejí zároveň s radostí společných prožitků s někým, koho máme rádi.

Myslím si, že ty včely, které rozeznely naši starou třešeň jako varhany, mají k oslavám spoustu důvodů. Mají radost ze společné práce, ze vzájemného a dobře prosperujícího společenství, ze slunce a tepla a nakonec i z dobrého a kvalitního medu. Ráda je poslouchám, ráda pozoruji svým malým kukátkem obrovskou kytici třešňových květů proti modrému nebi a raduji se z toho kousku vidění, který mi dosud zbyl.

Naopak mě zase pozorují sousedé, pádící kolem s kolečky, hráběmi nebo jinými atributy pilného chalupáře, a volají - to už zase nemáš co na práci?

Dříve byl květen časem oslav. Ta první oslava byla Svátkem práce. Vždycky jsem si lámala hlavu, proč se o Svátku práce nepracuje. Včely vidí svůj svátek práce přesně opačně. A bývaly průvody. Ty jsem měla ráda, ale jen asi do věku než jsem začala navštěvovat školu. Jakmile se účast na májových oslavách stala povinností, už mě nelákala mávátká, třepetalky ba ani barevnost alegorických vozů, ani mistrovská choreografie žižkovských žen rozjásaně tančících Vinohradskou (nebo také Stalinovou, dříve Foschovou třídou) směrem k tribunám na Václavském náměstí v Praze. Hluk, samolibé řečnické projevy i vyřvávaná duchaprázdná hesla ve mně touhu slavit nevzbudily.

Pak se také oslavovaly Dny vítězství. Koho a nad kým? Vzpomnělo se sice na tisíce nevinných obětí války, ale důstojnost a úcta byly často překonány pompézností a prezentací železné síly našich zachránců a ochránců. Na májovém nebi burácely stíhačky ve slavnostních formacích, po ulicích jezdily tanky a obrněné vozy, aby nepřítel viděl...

Když mi bylo asi šestnáct let, nechala jsem se poprvé zlákat na oslavy svátku lásky, tedy majálesové happeningy u sochy Karla Hynka Máchy na Petříně. Ani tohle slavení mě nebavilo. Lásku jsem si představovala jinak. Tak jsem raději trávila ten čas s někým, kdo sice neslavil, ale zato mi na lavičce v parku četl Manon Lescaut a Shakespearovy sonety. A to mě bavilo.

Letos se bude oslavovat 60 let od konce války. Zajisté je to správný důvod k oslavám. Je správné a čestné vzpomínat na ty, kteří se kvůli válce oslav nedožili. Já mám ale stále nevyřešený problém - skončí vůbec někdy ta válka, jejíž začátek se tak těžko určuje? Vždyť co jsem na světě, pořád někdo proti někomu vede válku. A samozřejmě vždy spravedlivou. Chtěla bych už konečně prožít radost z toho, že žádná, ale vůbec žádná válka není.

Květen mi k oslavám zkrátka nestačí. Mám v úmyslu slavit celý rok. Nic velkého. Malé upřímné oslavy s tím, kdo má stejný důvod k radosti jako já. Nemusí se slavit na oplátku - systém jednou u nás, podruhé u vás se mi nikdy nezamlouval. Naopak. Ráda budu oslavovat s těmi, kteří mi to ani nemusí nebo nemohou oplácet. Můžeme třeba oslavovat Nedělní odpočívání, Svátek zpěvu, Výročí odlétajících pampelišek, Happening spadaného listí, Svátek psích radostí, Zahájení tahu divokých husí, Objevení pramene čisté vody, Svátek

čerstvého sněhu, Návrat labutí na náš rybník a mnohá jiná jubilea i svátky. A ať je při tom všem spousta smíchu, nějaké dobré jídlo a pití, a hodně lásky. Takové té obyčejné, takové, které už moc není.

Tahle láska se může projevit i tím, že vám někdo svýma očima namaluje do vaší duše, co on vidí, zatímco vy už nevidíte. Na oplátku mu můžete předat mnoho z vašeho způsobu vnímání. Že nevěříte? Tak to už konečně zkuste!

A i když ten vedle vás taky nebude mít zraku nazbyt, vím, že i tak můžete vzájemně sdílet mnoho vycítěného, co vás obklopuje, co slyšíte, co můžete rukama pohladit, co je důležité, ač očím neviditelné. Vždyť správně vidíme jen srdcem, napsal klasik. Já to také podepíši.

A co právě teď děláš? Jsi smutný? Nudíš se? Bojíš se být sám? Tak pojď se mnou a s mými přáteli. Budeme oslavovat Znovuzrození sedmikrásek. A nezapomeň s sebou vzít to své koukavé srdce!

Delicie Nerková